

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 04390-28/2019-ERU

V Jihlavě dne 30. června 2020

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti Golferia, s.r.o., se sídlem Čeladná 741, 739 12 Čeladná, IČ: 049 54 386, zastoupené [redacted] advokátem se sídlem [redacted] (dále též „účastník řízení“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. [redacted] ze dne 4. prosince 2019 (sp. zn. [redacted]) kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 18 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, účastníka řízení ve **výroku I.** uznal odpovědným ze spáchání přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona, kterého se měl dopustit porušením zákazu stanoveného v § 46 odst. 8 písm. b) energetického zákona tím, že v době od 4. do 19. října 2018 prováděl na pozemcích parc. č. 565/5 a parc. č. 576/1 v katastrálním území Čeladná v ochranném pásmu podzemního kabelového vedení vysokého napětí 22 kV (dále též „energetické zařízení“) zemní práce bez souhlasu vlastníka tohoto energetického zařízení; za tento přestupek účastníkovi řízení ve **výroku II.** uložil pokutu ve výši 11 000 Kč a dále mu ve **výroku III.** uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč, Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad společnosti Golferia, s.r.o., se sídlem Čeladná 741, 739 12 Čeladná, IČ: 049 54 386, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. [redacted] ze dne 4. prosince 2019 (sp. zn. [redacted]) se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Řízení na prvním stupni

Energetický regulační úřad obdržel dne 15. dubna 2019 podnět k provedení šetření u účastníka řízení, a to od společnosti Prosper Golf Resort a.s., se sídlem Umělecká 305/1, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava, IČ: 052 77 736. Tato společnost, jako vlastník pozemků

par.č. 565/5 a 576/1 v k.ú. Čeladná, dne 26. října 2018 zjistila, že účastník řízení na těchto pozemcích svévolně realizoval stavební práce, jež zasáhly do ochranného pásma kabelového vedení vysokého napětí, což dokládá i odborný posudek autorizovaného inspektora [REDAKCE] [REDAKCE] přiložený k podnětu. V průběhu správního řízení tato společnost do spisu zaslala také „Znalecký posudek č. [REDAKCE] ze dne 26. července 2019, který vyhotovilo České vysoké učení technické v Praze, z něž vyplývá, že se v případě předmětných stavebních prací nejednalo o údržbu, nýbrž o zbudování nového díla, pro které mělo být žádáno o vydání stavebního povolení, a to zejména v důsledku zásahu do ochranného pásma vedení vysokého napětí.

Energetický regulační úřad provedl vlastní šetření, kterým zjistil, že účastník řízení v době od 4. do 19. října 2018 skutečně provedl zemní práce a stavbu opěrné zídky v ochranném pásmu zařízení elektrizační soustavy, kterým je v daném případě podzemní kabelové vedení vysokého napětí 22 kV, a to bez souhlasu vlastníka tohoto energetického zařízení. Společnost ČEZ Distribuce, a.s., se sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín IV – Podmokly, IČ: 247 29 035, jako provozovatel a správce distribuční soustavy, na dotaz Energetického regulačního úřadu dne 13. května 2019 mj. sdělila, že dne 18. října 2018 její zaměstnanci na místě samém zjistili, že kabel vysokého napětí 22 kV typu AXEKVCE 3x1x70 je sice nepoškozený, v daném místě se ale nachází cca 40 cm od nově zbudované opěrné zídky. Zároveň uvedla, že ji nikdo nežádal o souhlas s touto stavbou, ani o udělení souhlasu s činností v ochranném pásmu zařízení distribuční soustavy, stejně tak ji nikdo nežádal ani o vydání stanoviska ohledně existence sítě zařízení elektrizační soustavy v zájmovém území stavby. Stavební úřad Obecního úřadu Čeladná na dotaz Energetického regulačního úřadu dne 6. června 2019 mj. sdělil, že v dané věci žádné správní řízení nezahajoval, a ani v současnosti žádné správní řízení v této věci nevede, z vyjádření účastníka řízení mu však je známo, že předmětné stavební práce, charakterizované jako oprava havarijního stavu komunikace, jím byly provedeny v období od 4. do 19. října 2018.

Sám účastník řízení ve svém vyjádření ze dne 18. července 2019 k provedeným pracím a umístění stavby v ochranném pásmu mj. uvedl, že předmětná komunikace byla poškozena povodní dne 3. června 2018, přičemž nutnost její opravy zjistil, když společně se zástupci společnosti Prosper Golf Resort a.s., prováděl dne 10. července 2018 čtvrtletní kontrolu golfového areálu. Účastník řízení následně provedl opravu nosné části komunikace a jejího povrchu, neboť její stav se v průběhu času zhoršoval nepříznivými povětrnostními vlivy a představoval nebezpečí pro zdraví, život a majetek osob tuto komunikaci užívajících. Účastník řízení zdůraznil, že v důsledku havarijního stavu předmětné komunikace nebyl provozovatel vedení vysokého napětí z časových důvodů žádán o stanovisko či o souhlas s prováděním prací v ochranném pásmu, které podle něj nesnesly zbytečného odkladu. Dále uvedl, že v rámci této činnosti nedošlo k narušení podzemního vedení vysokého napětí a ani k narušení jeho ochranného pásma, a že při provádění opravných prací postupoval tak, aby v každém okamžiku zajistil, že nedojde k poškození energetických zařízení, resp. k poškození elektrizační soustavy nebo k omezení či ohrožení jejího bezpečného a spolehlivého provozu. I proto se účastník řízení domnívá, že předmětnou stavební činností nedošlo k porušení žádného právního předpisu. Ke svému vyjádření mj. přiložil „Odborné vyjádření ke stavebním činnostem na komunikaci“, jež vyhotovil Technický a zkušební ústav stavební Praha, s.p., a také „Posouzení stavu místní komunikace“, jež zpracoval [REDAKCE] [REDAKCE] autorizovaný inženýr pro pozemní stavby.

Na základě výše uvedených zjištění vydal Energetický regulační úřad v souladu s § 90 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 150 správního řádu, příkaz č. j. [REDAKCE] ze dne 21. října 2019, kterým účastníka řízení uznal odpovědným ze spáchání přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona, kterého se měl dopustit porušením § 46 odst. 8 písm. b) energetického zákona, neboť v době od 4. do 19. října 2018 prováděl v ochranném pásmu podzemního kabelového vedení vysokého napětí 22 kV zemní práce bez souhlasu vlastníka tohoto energetického zařízení, jak je podrobněji uvedeno výše. Za tento přestupek účastníkovi řízení uložil pokutu ve výši 11 000 Kč.

Příkaz byl účastníkovi řízení doručen dne 25. října 2019, ten následně uloženou pokutu zaplatil (jako vratitelný přeplatek daně byla zaplacená částka ve výši 11 000 Kč účastníkovi řízení vrácena rozhodnutím č. j. [REDAKCE] ze dne 6. listopadu 2019), ale také dne 1. listopadu 2019 zaslal Energetickému regulačnímu úřadu odpor proti tomuto příkazu, který tak byl dle § 150 odst. 3 správního řádu zrušen a správní řízení pokračovalo. Ve svém odporu účastník řízení mj. uvedl, že uloženou pokutu zaplatil z opatrnosti, spáchání přestupku však neuznává. O pokračování ve správním řízení a možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí byl účastník řízení vyrozuměn dne 5. listopadu 2019, zároveň jej Energetický regulační úřad vyrozuměl o možnosti doložit své aktuální majetkové poměry a poučil jej o právu žádat nařízení ústního jednání.

Účastník řízení se k věci vyjádřil dne 13. listopadu 2019 s tím, že v daném případě byly naplněny podmínky uvedené v § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky zprošťující jej jeho odpovědnosti za přestupek, a proto navrhuje, aby Energetický regulační úřad rozhodl, že účastník řízení za přestupek neodpovídá. Potvrdil, že k lokální povodni, která poškodila komunikaci, došlo již dne 3. června 2018, v té době se ale ještě nejednalo o havarijní stav, který by bylo potřeba bezodkladně řešit, a teprve v důsledku dalšího působení nepříznivých povětrnostních vlivů se situace zhoršovala do té míry, že realizace nápravných opatření nesnesla odkladu, což bylo zjištěno až dne 1. října 2018. Účastník řízení připouští, že práce probíhaly v ochranném pásmu energetického zařízení, s ohledem na výše uvedené ovšem nebylo možné vyžádat si od vlastníka energetického zařízení předcházející souhlas s realizací těchto prací, při nichž účastník řízení postupoval obezřetně a s plným vědomím své odpovědnosti za případné poškození podzemního vedení vysokého napětí.

II. Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím č. j. [REDAKCE] ze dne 4. prosince 2019 Energetický regulační úřad účastníka řízení ve **výroku I.** uznal odpovědným ze spáchání přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona, kterého se měl dopustit jednáním popsáním ve výrokové části tohoto rozhodnutí; za tento přestupek účastníkovi řízení podle § 91a odst. 7 energetického zákona ve **výroku II.** uložil pokutu ve výši 11 000 Kč; a dále mu ve **výroku III.** uložil povinnost nahradit náklady řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu ve výši paušální částky 1 000 Kč.

Energetický regulační úřad v odůvodnění rozhodnutí setrval na svých závěrech, uvedených již ve zrušeném příkaze ze dne 21. října 2019, a vypořádal se zde i s námitkami účastníka řízení, které obsahovalo jeho vyjádření ze dne 13. listopadu 2019. V odůvodnění

mj. uvedl, že i kdyby se účastník řízení rozhodl ke stavebním, resp. zemním pracím až dne 1. října 2018 po odborném posouzení stavu komunikace, měl stále dostatek času požádat vlastníka energetického zařízení o souhlas s jejich provedením dříve, než začal s jejich realizací. Takto prvostupňový správní orgán konstatoval, že účastník řízení naplnil formální i materiální stránku přestupku, a také za něj nese objektivní odpovědnost, neboť je zřejmé, že nevyňaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možné požadovat, aby jeho spáchání zabránil. Podle Energetického regulačního úřadu měl účastník řízení dostatečně dlouhou dobu k tomu, aby splnil svou zákonem stanovenou povinnost a plánované zemní práce a další činnosti v ochranném pásmu nahlásit jeho vlastníkově a provádět je s jeho vědomím a souhlasem.

III. Rozklad účastníka řízení

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. [REDAKCE] ze dne 4. prosince 2019, jež mu bylo doručeno dne 5. prosince 2019, podal účastník řízení dne 20. prosince 2019 blanketní rozklad, který doplnil dne 7. ledna 2020 o jeho odůvodnění. V doplnění rozkladu navrhuje, aby Rada Energetického regulačního úřadu napadené rozhodnutí změnila ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky tak, že účastník řízení za přestupek neodpovídá.

Účastník řízení v podstatě zopakoval své námitky obsažené ve vyjádření ze dne 13. listopadu 2019, když zejména namítá, že v daném případě byly naplněny podmínky uvedené v § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, které jej zprošťují odpovědnosti za spáchání přestupku. Účastník řízení tvrdí, že o havarijním stavu pozemní komunikace, který bylo nutné řešit okamžitě, se dozvěděl až po odborném posouzení realizovaném dne 1. října 2018, a obratem, konkrétně o tři dny později, přistoupil k realizaci oprav tak, aby závadný stav napravil a předešel vzniku škod na zdraví či majetku třetích osob. Účastník řízení připouští, že práce probíhaly v ochranném pásmu energetického zařízení, nicméně s ohledem na nutnost řešit věc obratem nebyl během těchto tří dnů prostor k tomu, aby si vyžádal předcházející souhlas vlastníka energetického zařízení s jejich realizací, neboť z praxe dospěl k závěru, že vypracování žádosti a vyčkávání udělení souhlasu by celou věc značně protáhlo, a to i o několik týdnů. Účastník řízení je přesvědčen, že při poměrování možných škod, které mohly vzniknout na zdraví či majetku osob, pakliže by jejich vznik byl zapříčiněn havarijním stavem komunikace, jejíž nápravu by on sám bezodkladně po jejím zjištění nezajistil, ve srovnání s porušením povinnosti vyžádat si předchozí souhlas vlastníka energetického zařízení s pracemi v ochranném pásmu, které podle něj probíhaly odpovědně, obezřetně a pod dohledem odborné osoby, zvolil v dané situaci nejvhodnější a nejúčinnější postup.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad účastníka řízení byl podán včas a po jeho doplnění podáním ze dne 7. ledna 2020 splňoval i předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada Energetického regulačního úřadu po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Po posouzení věci Rada Energetického regulačního úřadu konstatuje, že námitky účastníka řízení uvedené v podaném rozkladu

nejdou důvodné, a že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a bylo přezkoumatelně odůvodněno.

Přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona se může dopustit právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že poruší některý ze zákazů stanovených v § 46 odst. 8, 9, 10 nebo § 68 odst. 3 nebo 5 téhož zákona. V § 46 odst. 8 písm. b) energetického zákona je potom uvedeno, že v ochranném pásmu nadzemního a podzemního vedení, výroby elektřiny a elektrické stanice je zakázáno provádět bez souhlasu jeho vlastníka zemní práce.

Ve správním řízení, jež předcházelo vydání rozkladem napadeného rozhodnutí, bylo bez pochybností zjištěno, že účastník řízení v době od 4. do 19. října 2018 skutečně prováděl zemní práce v ochranném pásmu podzemního kabelového vedení vysokého napětí 22 kV na pozemcích parc. č. 565/5 a 576/1 v katastrálním území Čeladná, a to bez souhlasu vlastníka tohoto energetického zařízení. Tímto jednáním tedy prokazatelně objektivně porušil zákaz stanovený v § 46 odst. 8 písm. b) energetického zákona. Sám účastník řízení to ostatně po celou dobu správního řízení přiznává. Podstatnou otázkou je, zda existují okolnosti představující ve vztahu k odpovědnosti za přestupek liberační důvody.

Účastník řízení ve svém vyjádření ze dne 18. července 2019 k provedeným zemním pracím v ochranném pásmu podzemního vedení mj. uvedl, že opravovaná komunikace byla zásadním způsobem poškozena povodní dne 3. června 2018, když nezbytnost této opravy zjistil již dne 10. července 2018 s tím, že se stav pozemní komunikace v průběhu času zhoršoval. Dále zde uvedl, že dle jeho mínění nedošlo k narušení ochranného pásma podzemního vedení a tudíž ani k porušení jakéhokoliv právního předpisu. Ve svém dalším vyjádření ze dne 13. listopadu 2019 již účastník řízení připouští, že práce probíhaly v ochranném pásmu energetického zařízení, v souvislosti s poškozením komunikace v důsledku lokální povodně pak více akcentuje skutečnost, že teprve v důsledku dalšího působení nepříznivých povětrnostních vlivů se situace zhoršovala, až dospěla do havarijního stavu, kdy realizace nápravných opatření nesnesla odkladu, což bylo dle jeho tvrzení zjištěno teprve dne 1. října 2018, kdy již s ohledem na nutnost odstranění havarijního stavu nebyl prostor k vyžádání si předcházejícího souhlasu se zemními pracemi u vlastníka energetického zařízení. Tuto svou argumentaci účastník řízení v podstatě zopakoval i v podaném rozkladu, kde nově zdůraznil svou prevenční povinnost ohledně zabránění případných škod vzniklých v důsledku poškození komunikace, které přirovnal ke vzniku havarijního stavu na silnici či dokonce dálnici, a dále zde uvedl, že ve lhůtě tří dnů, které do zahájení zemních prací uběhly od okamžiku, kdy se dozvěděl o tom, že stav komunikace je skutečně havarijní, nemohlo reálně dojít k udělení souhlasu vlastníka předmětného energetického zařízení s pracemi v jeho ochranném pásmu.

Z výše uvedeného vyplývá, že jakkoli se popis okolností spáchání přestupku ze strany účastníka řízení v čase postupně měnil, po celou dobu nijak nerozporuje, že skutečně realizoval zemní práce v ochranném pásmu podzemního vedení, a to bez souhlasu jeho vlastníka. Rada tedy nemusí přezkoumávat, zda k zemním pracím v ochranném pásmu podzemního kabelového vedení vysokého napětí skutečně došlo, kdo tyto zemní práce provedl, či zda byl k jejich provedení udělen souhlas vlastníka energetického zařízení, neboť tyto okolnosti jsou zcela zřejmé a nepochybné. Výkon prací v ochranném pásmu je zřejmý mj. i z vyjádření provozovatele distribuční soustavy ze dne 13. května 2019,

a to zejména z umístění nové zidky, která byla v blízkosti podzemního vedení vybudována. Již v průběhu správního řízení, a stejně tak i v podaném rozkladu ovšem účastník řízení namítal, že za toto přestupkové jednání neodpovídá, neboť v daném případě byly naplněny podmínky uvedené v § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, které jej odpovědnosti za spáchání přestupku zprošťují, resp. namítal, že jeho jednání není přestupkem podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona, když své deliktní jednání fakticky popisuje jako jednání v krajní nouzi podle § 24 zákona o odpovědnosti za přestupky.

Rada Energetického regulačního úřadu se tedy pečlivě zabývala všemi námitkami, které účastník řízení ohledně okolností spáchání přestupku uvedl, tedy zejména jeho výslovnou námitkou ohledně zproštění se odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, a stejně tak i případným naplněním podmínek fakticky tvrzené krajní nouze podle § 24 téhož zákona. Tyto okolnosti, podrobně rozvedené v podaném rozkladu, jsou ostatně jedinými rozkladovými námitkami účastníka řízení.

Charakteristickým znakem přestupků právnických osob je skutečnost, že porušení právních povinností u nich zakládá objektivní odpovědnost, tedy odpovědnost za výsledek. Bylo proto výhradně věcí účastníka řízení, aby si při provádění zemních prací počínal tak, aby neporušil zákaz stanovený v § 46 odst. 8 písm. b) energetického zákona. Ani v tomto případě se ale nejedná o absolutní objektivní odpovědnost, protože zákon o odpovědnosti za přestupky stanoví ve svém § 21 odst. 1 liberační důvody k možnému zproštění se odpovědnosti, na které se v podaném rozkladu odvolává i účastník řízení.

V § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je uvedeno, že „*Právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.*“. Také v přezkoumávaném případě platí, že případné liberační důvody musí prokazovat účastník řízení, nikoliv správní orgán, který pouze posuzuje jejich důvodnost. Z provedeného správního řízení je ale zřejmé, že účastník řízení žádné liberační důvody neprokázal, a ani nijak nedoložil, jaké že to úsilí vynaložil k zabránění spáchání přestupku.

Pokud by tedy opravdu reálně hrozil vznik možných škod na zdraví či majetku (především účelové komunikaci) v důsledku havarijního stavu předmětné komunikace, jejíž nápravu by účastník řízení sám bezodkladně po jejím zjištění nezajistil, ke zproštění se odpovědnosti za přestupek by bylo nutné splnění podmínky, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Z celého průběhu správního řízení ovšem jednoznačně vyplývá, že účastník řízení nejen že nevynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby spáchání přestupku zabránil, ale dokonce nevynaložil vůbec žádné úsilí. K tomu, aby ke spáchání přestupku nedošlo, by totiž v daném případě stačilo, pokud by zemní práce v ochranném pásmu podzemního vedení byly prováděny se souhlasem jeho vlastníka. O tento souhlas by ale musel účastník řízení nejprve požádat. Účastník řízení dokonce sám přiznává, že se vlastníka energetického zařízení ani nepokusil kontaktovat, informovat ho, či požádat o stanovisko k zamýšleným zemním pracím, a to údajně s ohledem na nutnost řešit věc obratem.

I kdyby Rada připustila, že havarijní stav předmětné pozemní komunikace byl zjištěn teprve dne 1. října 2018, což se vzhledem k vyjádření účastníka řízení ze dne 18. července 2019 jeví jako pochybné tvrzení (ve smyslu bezodkladnosti nutnosti jeho řešení, protože závadný stav byl tvrzen již předtím), není vůbec zřejmé, proč se účastník řízení

ani nepokusil požádat vlastníka podzemního vedení o souhlas s prováděním zemních prací v jeho ochranném pásmu. Pokud by jej totiž sám aktivně oslovil s urgentním požadavkem, ale přesto neobdržel stanovisko včas, šlo by o zcela jinou situaci. Rada v žádném případě netvrdí, že v průběhu čtyř dnů, které takto uplynuly do zahájení zemních prací, by byl tento souhlas skutečně udělen, ale neprodlenou žádostí o udělení souhlasu se zemními pracemi by účastník řízení v tomto směru vynaložil alespoň minimální úsilí, a podnikl tak nutný první krok k zabránění spáchání přestupku. Postupem, který si účastník řízení sám zvolil, se tedy s odkazem na § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky své odpovědnosti za spáchání přestupku zprostit nemůže.

Účastník řízení se také mýlí, pokud ve svých vyjádřeních a v podaném rozkladu naznačuje existenci okolností vylučujících protiprávnost svého jednání, tedy že se nemohl dopustit přestupku, neboť jednal v krajní nouzi. Zákon o odpovědnosti za přestupky v § 24 odst. 1 stanoví, že *„Čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem.“*, a v odst. 2 potom stanoví, že *„Nejde o krajní nouzi, jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvrácením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet.“*. Podmínky jednání ve stavu krajní nouze tedy budou splněny pouze při kumulativním dodržení principu subsidiarity a proporcionality.

Účastník řízení sice opakovaně uvádí, že přistoupil k realizaci stavebních prací, aby napravil závadný stav pozemní komunikace a předešel tak vzniku škod na zdraví, životě či majetku třetích osob tuto komunikaci užívajících, a dokonce danou situaci přirovnal ke vzniku havarijního stavu na dálnici, takové hodnocení je ale zjevně nemístné. I kdyby snad Rada v dané věci připustila existenci ohrožení zájmu chráněného zákonem, tedy ohrožení bezpečnosti případných uživatelů předmětné pozemní komunikace, bylo by nutné splnění i další podmínky krajní nouze, tedy že účastník řízení nemohl odvrátit nebezpečí přímo hrozící zájmu na bezpečném provozu pozemní komunikace jiným způsobem. Při posouzení všech okolností případu má ale Rada za to, že se k odvrácení nebezpečí nabízela i jiná varianta jednání a účastník řízení mohl postupovat i takovým způsobem, aby se spáchání přestupku nedopustil.

Pokud totiž existuje alespoň jedna varianta odvrácení hrozícího nebezpečí bez způsobení škody, byl účastník řízení povinen ji využít, což se ale v přezkoumávaném případě nestalo. Jestliže si byl účastník řízení vědom toho, že hodlá provádět zemní práce v ochranném pásmu podzemního vedení a neobejde se tak bez souhlasu jeho vlastníka, evidentně mohl do doby získání tohoto provést jiná nutná opatření k zabránění vzniku možných škod na zdraví či majetku osob, pakliže by tyto škody mohly být zapříčiněny jejím havarijním stavem. Takto například mohlo být v místě poškození pozemní komunikace umístěno dopravní značení, které by její uživatele před takovou hrozbou včas varovalo. Účastník řízení ovšem evidentně o žádném alternativním postupu k bezodkladnému zahájení zemních prací ani neuvažoval. Pokud jde o přírůstek uvedené komunikace k dálnici, je z podkladů ve spise zřejmé, že uvedená účelová komunikace se nachází vně golfového areálu s nízkou hustotou budov a Rada tudíž nemá za to, že omezením používání této komunikace by mělo dojít k zásadním následkům, které by odůvodňovaly výše popsané bezodkladné zásahy v ochranném pásmu.

Další podmínkou krajní nouze je pak zachování proporcionality mezi následkem, který hrozil, a následkem, který byl způsoben odvrácením nebezpečí. Účastník řízení v podaném rozkladu zmiňuje své úvahy, které ho vedly při posuzování proporcionality mezi následkem, který hrozil v důsledku havarijního stavu pozemní komunikace, a následkem, který byl způsoben zásahem do ochranného pásma podzemního vedení bez souhlasu jeho vlastníka, kdy dospěl k závěru, že zvolil v dané situaci nejvhodnější a nejúčinnější postup. Těžko posoudit, co závažného hypoteticky hrozilo na evidentně nepříliš frekventované pozemní komunikaci procházející golfovým areálem, v každém případě ale při provádění výkopových prací hrozilo překopnutí či jiné poškození kabelu vysokého napětí, obzvláště pokud o jeho existenci v blízkosti prováděné stavby neměl účastník ponětí, jak se podává z jeho vyjádření ze dne 18. července 2019. Tím mohlo dojít jak k ohrožení zdraví a majetku osob provádějících tyto práce, tak k poškození zařízení provozovatele distribuční soustavy a v neposlední řadě k přerušení dodávek elektrické energie zákazníkům.

Podle požadavku proporcionality nesmí být způsobený následek zřejmě stejně závažný nebo závažnější než ten, který hrozil. Naplnění této podmínky již sice není třeba hodnotit, neboť postačuje nenaplnění i jen jediné podmínky krajní nouze, přesto se Rada následky jednání účastníka řízení zabývala, a to v souvislosti s jeho námitkou, že nedošlo k ohrožení podzemního vedení vysokého napětí, neboť si při realizaci zemních prací počínal nikoliv lehkovážně, ale naopak naprosto odpovědně a zcela obezřetně s plným vědomím své odpovědnosti, pokud by došlo k jeho poškození, tudíž si ke své práci přizval i odbornou osobu, která nad realizací dohlížela, aby eliminovala riziko vzniku jakýchkoliv škod.

Rada uvádí, že v daném případě ke spáchání přestupku postačuje pouhé narušení ochranného pásma podzemního vedení. Přestupek podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona je konstruován jako delikt ohrožovací, nikoli poruchový, kdy k naplnění skutkové podstaty přestupku stačí nerespektování zákazu provádět bez souhlasu vlastníka podzemního vedení zemní práce v jeho ochranném pásmu, aniž by bylo zákonem vyžadováno způsobení následku spočívajícího v reálné poruše zájmu chráněného zákonem, tedy například poškození kabelu podzemního vedení. Skutečnost, že jednáním účastníka řízení k reálné poruše nedošlo, byla pouze polehčující okolností v rámci rozhodování prvostupňového správního orgánu o výši ukládané sankce (která byla uložena ve výši spíše symbolické), nikoli okolností, která by jej mohla zprostit odpovědnosti za přestupek.

Rada Energetického regulačního úřadu přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu, a proto nad rámec rozkladových námitek konstatuje, že se prvostupňový správní orgán v napadeném rozhodnutí věnoval nejen naplnění formálních znaků předmětného přestupku, ale odůvodnil i naplnění jeho materiální stránky. V případě přestupku spáchaného v době od 4. do 19. října 2018 došlo v ochranném pásmu podzemního kabelového vedení vysokého napětí 22 kV k provádění zemních prací při zakládání a stavbě opěrné zdi pozemní komunikace bez souhlasu vlastníka tohoto energetického zařízení. Aby toto právně závadné jednání účastníka řízení mohlo být kvalifikováno jako přestupek, musí nutně vykazovat určitou míru společenské škodlivosti, která je posuzována ve vztahu k porušené povinnosti, jež se dotýká chráněného společenského zájmu a hodnot chráněných energetickým zákonem. Takovými hodnotami jsou nejen obecný zájem společnosti na dodržování právních předpisů, ale v tomto konkrétním případě navíc i zájem na bezpečném a spolehlivém provozu elektrického vedení, na nepřerušovanosti dodávky elektřiny či zájem na provádění stavebních prací odpovědným způsobem tak, aby nedocházelo k poškozování technické infrastruktury.

V posuzovaném případě jde nepochybně o společensky škodlivé jednání a k naplnění materiálního znaku uvedeného přestupku nesporně došlo, neboť tento přestupek je v energetickém zákoně konstruován jako delikt ohrožovací, jak je podrobněji uvedeno výše. Z přezkumu rozkladem napadeného rozhodnutí tedy jednoznačně vyplývá, že se Energetický regulační úřad naplněním materiální stránky uvedeného přestupku řádně zabýval a s jeho závěry v této věci se Rada plně ztotožňuje.

Existuje zde sice určitá pochybnost, zda účastník řízení vůbec věděl o existenci podzemního vedení vysokého napětí v blízkosti prováděné stavby, jak se podává z jeho prvního vyjádření ze dne 18. července 2019, to ale nemá vliv na spáchání přestupku, neboť v případě právnické osoby není třeba zkoumat zavinění, protože její odpovědnost za přestupek je objektivní. V daném případě tak Energetický regulační úřad nemusel posuzovat, zda účastník řízení postupoval úmyslně či nedbalostně, a o jaký druh nedbalosti nebo úmyslu se jednalo. Podstatné bylo pouze to, že ke škodlivému následku došlo protiprávním jednáním účastníka řízení a nikoli jednáním jiného subjektu.

V. Závěr

Po přezkumu rozkladem napadeného rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky dospěla Rada Energetického regulačního úřadu jako nadřízený správní orgán vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem k závěru, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy a rovněž splňuje požadavky kladené správním řádem na obsah správního rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 správního řádu byly uvedeny důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy Energetického regulačního úřadu, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Jelikož nebyl dán žádný důvod pro zrušení či změnu rozkladem napadeného rozhodnutí, Rada Energetického regulačního úřadu rozhodla o zamítnutí rozkladu a potvrzení napadeného rozhodnutí.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není dle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D., v. r.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

Golferia, s.r.o., prostřednictvím [REDACTED]